

WIJ WAREN GEHEIM

Onvindbaar waren we die lange dag:
we waren de paadjes achterlangs en binnendoor,

brandnetels en berkenstammen, de ondoorzichtige
oude kas achter in de tuin van een van ons,

hutten in de bomen, in de bosjes waren we,
verstopt onder bruggetjes en laaghangende

takken van treurwilgen bij de gracht. We wisten alles
van stekelbaars en salamander, verschansten ons

achter een groenblijvende haag. We waren geheim.

In de avond lagen we op nog warme tegels, keken
naar parende libellen. De geur van kamperfoelie

drukte ons plat tegen de hemel. Orion prikte
de nacht in onze vingers. We werden moe.

Ongewild vielen we in bloei.

uit: 'Alle zeeën zijn geduldig', 2015.

Schrijver: Ineke Riem

YARDBIRD

ik zou die avondlijke
merel in mijn tuin op
een tak in een gedicht
willen zetten, maar waarom
zou ik, hij zit per slot
van rekening daar waar
hij zitten moet: in een
gedicht daarbuiten.

uit: Gedichten 1958-1978, 1978.

Yardbird - o.a. erfvoegel

Schrijver: Roland Jooris

ALS IEMAND MIJ NOU MAAR

Als iemand mij nou maar
had opgeraapt
en in zijn zak gestopt
en daar gelaten had,
dat af en toe een hand mij vond,
voelde hoe zacht ik was
en dan weer losliet.
Of op de vensterbank gelegd,
op 't nachtkastje,
in een rommeldoos.
De keukenla!
Ik heb nog nooit een reis gemaakt,

ik moest zo nodig wortel schieten.
Als iemand mij nou maar had opgeraapt,
er was niets aan de hand geweest,
ik was kastanjebruin geweest,
ik had geglansd, geglansd,
wat later was ik wat gaan rimpelen,
en dan, nou ja, maar nu,
nu moet ik onvrijwillig transformeren
en niet zo'n beetje ook.
En steeds als ik zo ongeveer
gewend ben aan mijn nieuwe vorm,
steeds als ik zo min of meer
geaccepteerd heb
dat ik ben zoals ik ben,
dan ben ik alweer anders.
En als het nu zo was dat ik gekozen had
om zo te zijn, dat ik het wilde:
steeds een ring erbij,
zoveel soortgenoten aan mijn takken
in hun veilig stekelhuis,
zo anders dan ikzelf,
maar wat weet ik het nog goed.

Ik heb het opgegeven
te zijn zoals ik ben.
Ik groei maar mee
met wie ik worden zal.
Af en toe hoor ik
Dat iemand zegt
Hoe mooi ik ben.
In mijn schaduw
gebeuren dingen
die de moeite waard zijn.

uit: 'Het moest maar eens gaan sneeuwen', 2003.

Schrijver: Tjitske Jansen

Inzender: wdl, 20-09-2011

LIEVELINGSSTEEN

it's always ourselves we find in the sea
e.e. cummings

Toen was ik nog jong en bezonnen en de zon scheen overal op en hij liet mij alles zien. Kijk, zei hij, dit is dit, dat is dat. Op het dak blink ik, een haan bezorg ik een vuurrood spookoog. Langs de weg groeiden toen brandnetels, braambossen, dwaalkruid. In het dorre gras bij de kromme boom lag rot sponzig fruit met de geur van zure cider en het venijnige gezoem van zwartgeel gestreepte wespen. Stof wolkte op, dorre bladeren maakten een rondedansje. De wind deed toen, lang geleden god na en de wolken bootsten alles na en werden daarom door de boze wind gestraft. De regen, hard begonnen, zocht uiteindelijk zoetjes de goot. Het water maakte van die gevoelige en droevige geluidjes en de regenboog stond wel drieduizend meter hoog, boven de zee. Bij de slordige vloedlijn een stuk hout met letters, geheimtaal, een vloek. Dat moest terug vanwaar het kwam. Alles moest terug, de golven in, de plank, de arme, vierarmige zeester, de vieze vis, de werkschoen vol zand. Ze begonnen met duidelijke tegenzin aan een onduidelijke tocht. Mocht alleen met mij mee een zwarte steen, koud en nat en rond, hij vulde precies mijn hand.

uit: 'Op zekere dag ziet u plotsklaps de ware liefde', 2009.

Schrijver: Wim Hofman

Inzender: mh, 05-08-2011

WAAR IK NAAR VERLANG VANDAAG

**Waar ik naar verlang vandaag
een frisse zomerjurk te dragen
met blote schouders, een uitgesneden**

**hals en rug en vooral goed
los om de heupen**

**waarmee ik dan de tuin in loop
de zon schijnt warm, maar de wind
houdt het draaglijk en brengt
de jurk in beweging en dan**

**ben jij er natuurlijk ook die
de jurk al even mooi vindt en samen
trekken we hem uit en hangen hem
aan een tak**

**en liggen te kijken in het gras naar
zo'n frisse zomerjurk in een boom, daar
verlang ik het meest naar vandaag.**

uit: 'Waar je naar zit te kijken', 1995.

Schrijver: [Jo Govaerts](#)

Sonnet 18

Zal ik je met een zomerdag vergelijken?
Veel zachter en veel zonniger ben jij.
Te snel weer moet de tijd van zomer wijken;
De wind striemt soms de bloesems al in mei.

Het hemeloog kan soms verblindend zijn,
En dikwijls is zijn schijn van korte duur,
Waardoor de glans van schoonheid weer verdwijnt
Door 't lot of door de loop van de natuur.

Jouw zomer zal voor eeuwig zomer blijven,
En nooit jouw pracht verloren laten gaan;
De dood zal jou niet in zijn schaduw krijgen,
Wanneer jij in mijn zinnen blijft bestaan.

Zolang als er nog iemand leest en leeft,
Zolang leeft ook de zin die leven geeft.

William Shakespere
(Vertaling: Arie van der Krogt)